

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2010, čj. OAM-2217/VL-20-P09-2005, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2010 čj. OAM-2217/VL-20-P09-2005 neudělil správní orgán žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť ho trápí skutečné obavy z návratu do země původu po tak dlouhé době, správní orgán se nezabýval dostatečně ohrožením, kterému by byl vystaven. Žalobce opustil Bělorusko z důvodu pronásledování před nevlí státních orgánů, když jako občan, jehož základní práva a lidské svobody

nejsou respektovány, rozšiřoval letáky a tiskoviny, směřující proti tamní nedemokratické vládě. Za tyto aktivity byl dostižen policií a podroben nedůstojnému výslechu, za kterého byl opakovaně zbit a dokonce byl donucen podepsat doznání k trestnému činu loupeže, za což byl následně nucen nastoupit výkon trestu. Poté byl opakovaně policií vyslýchán a opět podroben nelidskému a nedůstojnému zacházení, byl na něho vyvíjen nátlak, provedeny domovní prohlídky. Měl skutečně velký strach, nabízelo se jediné řešení, a to útěk, následně proto opustil zem původu, neboť by tam nikde nenašel klid a bezpečí. Z aktuálních zpráv je patrné, že v Bělorusku nevládne demokracie, jeho občané jsou nadále podrobováni praktikám, které se neslučují s dodržováním základních práv a svobod, žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jeho aktivity nebyly dostatečné, aby měly vliv na politické dění, takovou otázku nemůže správní orgán posoudit. V zemi původu je to totiž o sjednocení mnohdy i malých skupin a jednotlivců, vystupujících proti režimu, ne pouze o činnosti „velkých organizací“, nesouhlasí ani s tím, že se stal terčem významného zájmu běloruských bezpečnostních složek, správní orgán v tomto směru neprovedl žádné šetření a žalobce si nemyslí, že pro poskytnutí mezinárodní ochrany je potřebné, aby se jednalo o významný zájem bezpečnostních složek proto, aby člověk mohl mít bezpečí a klid. V případě návratu do země původu má žalobce důvodné obavy o svůj život a bezpečí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemnou formou dne 11. 3. 2011, uvedl, že s námitkami nesouhlasí, odkázal plně na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce a jeho výpovědi a v neposlední řadě na samotné rozhodnutí ve věci, při jehož vydání postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu. Žalovaný uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, žalobci se dostalo v řízení možnosti plného vyjádření i příslušného poučení. O podmínkách azylu podal žalovaný řádné a podrobné odůvodnění a své negativní závěry náležitě odůvodnil. Neshledal však posléze ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany a žaloba neuvádí žádné skutečnosti, které by mohly vést správní orgán ku změně. Žalobcem předkládaný příběh o útěku z vlasti doznával jistých rozporů, a proto i nepřesvědčivosti, v podané žalobě zmínkami o „opakovaném“ bití a domovních prohlídkách pouze dále posiluje závěr správního orgánu o celkové jeho účelovosti a nehodnověrnosti. Správní orgán uvedl, že ze všech okolností případu je zřejmé, že žalobce používá azylové řízení pouze k potřebě legalizace zdejšího pobytu, zákon o azylu však není univerzálním nástrojem, který by sloužil primárně k úpravě pobytu cizince na území, též není právním prostředkem, který by měl k tomu určené normy nahrazovat či obcházet. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Zástupce žalobce pak na toto vyjádření reagoval přípisem ze dne 13. 4. 2011, uvedl, že žalobce závěry žalovaného o nevěrohodnosti jeho výpovědi odmítá, odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 24. 8. 2005, čj. 6 Azs 88/2005, dle něhož lze konstatovat nevěrohodnost tvrzení žadatele a vyvodit z ní nepříznivé následky pouze v případě skutečně zásadních rozporů

v uváděných údajích. Takové rozpory se však u žalobce neobjevily, resp. žádné takové, které by nemohly být zdůvodněny a vysvětleny odkazem na dlouhý čas, který uplynul od popisovaných událostí a jednotlivých pohovorů. Poukazuje v této souvislosti na zásadní roli času, který uplynul mezi jednotlivými pohovory, zejména třetím a čtvrtým – posledním. Žalobce považuje za přirozené, že plynutím času se vzpomínky na konkrétní události, zejména pak podrobnosti, zamlžují a vytrácejí, proto zmiňované rozpory nelze přičítat k tíži žalobce. Postup žalovaného působí dojmem účelovosti, poslední pohovor byl uskutečněn po více než dvou letech a sedmi měsících od konání předchozího, aniž by žalovaný svoji dlouhou nečinnost jakkoliv zdůvodnil. Žalobce je přesvědčen, že důvodem bylo zajistit argument pro neudělení mezinárodní ochrany, spočívající v rozporech žalobcovy výpovědi, které se po tak dlouhé době musely zákonitě objevit. Žalovaný ve svém vyjádření odmítá porušení správního řádu, s poukazem na str. 7 a 11 napadeného rozhodnutí s tímto však žalobce nesouhlasí. Zde je uveden výčet podkladů, z nichž žalovaný vycházel při svém rozhodování a mj. je zde uvedeno, že“dále správní orgán vycházel z aktuálních informací ohledně situace v Bělorusku obsažených v databázi České tiskové kanceláře“..., tyto však nejsou obsahem správního spisu, žalobce tak s nimi nemohl být seznámen. Je tak porušen odst. 3 § 36 správního řádu, neboť účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále pak poukazuje v tomto směru i na skutečnost, že ve správním spisu se nacházejí dva protokoly o seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, jde o protokol ze dne 13. 9. 2010 a 11. 7. 2006, v jejich výčtu však chybí Informace MZV čj. 111950/2010-LPTP ze dne 7. 9. 2010 a Informace MZV čj. 106469/2010-LPTP ze dne 2. 6. 2010, které jsou zmíněny jako podklady pro vydání rozhodnutí v rozhodnutí samém. Z toho žalobce dovozuje, že ani s těmito nebyl seznámen, ač jsou součástí spisu. Žalobce v průběhu řízení uváděl, že v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a v přímé souvislosti s tím byl ze strany orgánů státu pronásledován. Již při prvním pohovoru uvedl, že byl zadržen příslušníky milice při distribuci politických tiskovin, následně byl umístěn do cely předběžného zadržení a druhý den byl vyslýchán. Při tomto výslechu byl přinucen podepsat přiznání k trestnému činu loupežného přepadení a výslovně uvedl, že milice takto postupovala proto, aby měla záminku pro žalobcovu uvěznění, následně byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 4 let, z jehož výkonu byl po 2,5 letech propuštěn. S těmito tvrzeními se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal zcela nedostatečně, žalobcovu odsouzení odmítl spojovat s jeho činností při uplatňování politických práv a svobod a vycházel z toho, že žalobce spáchal trestný čin loupeže, za což byl také odsouzen. Z obsahu správního spisu plyne, že není výjimečnou praxí státních orgánů Běloruské republiky při boji s odpůrci tamního režimu, že jsou tito za svoji politickou činnost falešně obviňováni ze spáchání běžných trestných činů a následně ve vykonstruovaných procesech také odsuzováni. Toto uvádí Zpráva MZN USA ze dne 8. 3. 2006 v odst. 1 čl. 52, odst. 2 a 3 čl. 51. Zde jsou uvedeny i další informace, důležité pro posouzení žalobcovy žádosti, které žalovaný zohlednil chybně, když např. v části „Zatčení a vazba“ se uvádí, že i přes zákonné ochranné mechanismy se vyšetřovatelé běžně dopouštěli toho, že nepoučili zadržené osoby o jejich právech a prováděli předběžné výslechy, aniž by poskytli zadrženým možnost poradit se s právním zástupcem s tím, že informace při těchto

výše zmíněných získané byly následně použity u soudů proti podezřelým. Tyto informace žalobce považuje za způsobilé vysvětlit jeho odsouzení pro trestný čin loupeže, jako záminku pro jeho uvěznění po zadržení pro roznášení tiskovin s politickým obsahem. S odkazem na uvedenou zprávu pak odmítá to, že se nepokusil dovolat se ochrany svých práv u státních orgánů nebo jiných institucí země původu, zpráva sice na různých místech potvrzuje, že takové mechanismy ochrany práv fyzických osob existují, avšak dodává, že nefungují, což platí zejména v případech osob vyvíjejících činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobce podal **žádost o udělení azylu dne 7. 12. 2005**, uvedl, že je občanem Běloruska, svobodný, pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Vojenskou službu vykonal v Minsku jako voják letectva, má středoškolské vzdělání. Odborné předpoklady k výkonu povolání uvedl v oboru operátora technologických zařízení, pracoval 5 měsíců jako skladník. Do ČR cestoval přes Polsko autobusem, dne 29. 11. 2005 se pokusil neoprávněně vstoupit na území Německa, ale byl zadržen v hraničním pásmu a vrácen zpět. Jako důvod pro opuštění vlasti označil pronásledování ze strany úřadů, když po absolvování vojenské služby se kontaktoval se svými přáteli, kteří studovali v Minsku, vytvořili neformální organizaci a rozšiřovali letáky a tiskoviny opozičního charakteru proti stávající moci. Rozšiřovali informace, že vláda je totalitní, není demokracie, jsou porušována lidská práva. V r. 2002 podporovali podnikatele, demonstrující za svá práva a byl zadržen policií – jednou na jeden den, podruhé na tři dny. Roznášel brožury po schránkách, někdo zřejmě zavolal policii a ta ho zadržela s letáky. To se stalo 16. 11. 2002, na policii byl vyslýchán a bit, byl donucen podepsat doznání, že se dopustil trestného činu loupeže, uskutečnila se domovní prohlídka a do 1. 7. 2005 byl uvězněn za loupež. Po odpykání trestu šel na policii vyzvednout si doklady a policisté mu sdělili, aby někam zmizel, jinak že ho opět uvězní, dále žil v klidu, ale v srpnu 2005 opět přijela policie a odvezla ho na oddělení, poté do lesa, kde ho zmlátili a řekli, že již byl varován, aby zmizel. Proto se rozhodl opustit Bělorusko, myslí, že takto bylo postupováno před prezidentskými volbami a chtěl by 1,5 roku někde přečkat, dokud se situace neuklidní, doufá, že na něho úřady v Bělorusku zapomenou. Původně chtěl utéct do Německa, chtěl požádat o azyl tam, nevěděl, že v ČR je uprchlický tábor. V současné době se nemůže navrátit a nechce zde pobývat nelegálně. Znovu opakoval, že zde chce přečkat 1,5 roku, bojí se běloruské policie.

V průběhu pohovoru dne 9. 1. 2006 žalobce uvedl, že žil ve městě Novopolocku, po válce několik měsíců pracoval, poté byl ve vězení, zase několik měsíců pracoval a pak z Běloruska odjel, neboť byl pronásledován. Známi a studenti z Minsku dováželi politickou literaturu, neregistrovaná mládežnická organizace ji rozšiřovala. V listopadu 2002 žadatel roznášel letáky a brožury do schránek, potom byl zadržen milicí, byla odebrána literatura a byl dán do cely předběžného zadržení. Příští den byl u výslechu, ptali se, odkud vše má, s kým je v kontaktu. Poté byl přinesen protokol a byl nucen k podpisu, že spáchal trestný čin loupežného přepadení. Jednalo se o záminku vsazení do vězení. Před tím již byl jednou zadržen za účast na mítinku v září 2002, na hlavním náměstí, za výtržnictví – neslušné

vyjadřování na veřejnosti. Podepsal z donucení protokol, proběhlo vyšetřování a soud, šlo o ukradený telefon, ten, u koho byl nalezen před soudem prohlásil, že ho koupil od žalobce, který toto odmítl. Podal si odvolání, ale nebylo mu vyhověno. K dotazu správního orgánu pak žalobce uvedl, že bylo napsáno, že v jistou dobu došlo ku spáchání loupežného přepadení, při němž byl uloupen mobilní telefon. Na milici po propuštění mu řekli, aby zmizel, našel si práci a žil klidně, ovšem v srpnu 2005 přijela milice, s podezřením z nějakého trestného činu. Byl odvezen do lesa, zbit a opět upozorněn, aby odjel. Myslí si, že milice nebyla spokojena s tím, jak to dopadlo, mysleli si, že opět započne s původní činností. Původně skupina nebyla registrována, dnes již je, jedná se o Mladou frontu, založena byla v r. 1999 – 2000. Jemu nabídli, aby se zúčastnil mítinku a přidal se k nim. Hlavním úkolem byla podpora opozice, neví, kolik bylo členů. Jednalo se o jistý řetězec, úkoly šly od jednoho ku druhému, až došly k němu. Své pronásledování spatřuje v tom, že byl donucen k odjezdu milicí, v zemi původu je nedokonalý systém, používá se zákon proti svobodě člověka. V ČR chce zůstat jen 1,5 roku, než se situace uklidní. Neví, jak je možné že byla zaregistrována organizace, podporující opozici. Do Německa zkoušel přejít nelegálně v listopadu 2005, byl navrácen. Jiné problémy v zemi původu neměl. **Dne 7. 2. 2006** žalobce v rámci pohovoru uvedl, že o povolení hnutí se dozvěděl z novin, v Novopolocku znal asi 10 lidí. Znovu popsal své zadržení v srpnu 2005, přijely osoby v civilu, které se prokázaly se průkazy, měly jakési povolení aby odjel svědčit a byl odvezen za město, zmlácen a ponechán na tomto místě. Ty osoby žádaly, aby odjel z města. **Dne 11. 7. 2006** byl žalobce seznámen s třemi podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že se s nimi nechce seznámit a nežádá doplnění podkladů. **Další pohovor byl s žalobcem proveden dne 14. 2. 2007**, uvedl, že nebyl politicky organizován, ani v žádném hnutí, ale jeho politické názory se shodovaly s názory opozičníků, prakticky s BNF. V zemi je moc soustředěna v rukou jednoho člověka, může prosadit libovolný zákon, vládní ideologie jako za Stalina. Prezident se nechal zvolit na další – třetí – období. Své názory žalobce diskutoval se svými přáteli a roznášel letáky do schránek, po dobu cca 4 měsíců. K tomuto ho přivedl jeho spolužák, člen BNF z Minska. Za posledních 10 let se společnost nerozvíjela, nebyla perspektiva. Poté popsal listopad 2002, kdy byl zadržen, přinutili ho podepsat přiznání k trestnému činu, který nespáchal, šlo o oloupení dvou mladíků a poškození jejich zdraví, spolu s ním byl obviněn i další muž, který řekl, že čin spáchali spolu, nebyla to ale pravda, žalobce ho nikdy neviděl. Podepsal přiznání, neboť si myslel, že v průběhu šetření vyjde pravda najevo, toto se mělo stát dva až tři měsíce před jeho zadržením, chtěl to mít za sebou, protože ho bili. Jeden ze čtyř skutečných pachatelů byl z loupeže usvědčen a při vzájemné konfrontaci označil za spolupachatele žalobce. Za dobré chování pak byl po 2,5 letech propuštěn. Opět pak přijeli, zbili ho za městem, pořídil si vízum do ČR, neboť do Německa by nedostal a myslel, že se tam nějak dostane. Nikde si nestěžoval, znal lidi, kteří to udělali, ale nemělo to žádný výsledek. Žalobce prohlásil, že v předchozím jednání již nepokračoval, takže nezavdal žádnou příčinu. Na podzim se pouze zapojil do účasti na mítincích podnikatelů pořádaných kvůli daňovému zatížení. Při druhém byl zadržen na tři dny za porušování veřejného pořádku. K dotazu soudu, jak je možné že nebyl potrestán za protistátní činnost, při

níž byl přichycen a naopak za trestný čin, který dle tvrzení neprovedl žalobce uvedl, že tehdy ještě takové předpisy nebyly, přísné zákony na potírání protistátní činnosti neexistovaly, resp. existovaly, ale kvalifikace činů byla jiná. Letáky roznášel na vlastní pěst, nebyli organizováni, několik kamarádů bylo zadrženo pro účast na mítincích, ale neslyšel, že by měl někdo potíže jako on. K dotazu, proč vyvozuje, že měl podobné potíže pouze sám žalobce uvedl, že byl přistižen, donucen k přiznání, byla provedena domovní prohlídka, kde byly nějaké brožury, řekl pravdu a neví, zda byl jeho kamarád zadržen, později se dozvěděl, že odjel do USA. Napadá ho jen, že se stal nepohodlným kvůli letákům, jiné souvislosti ho nenapadají. Opět dotázán na neformální skupinu, jíž se účastnil, o dalším jejím vývoji neví, nezajímal se. Kromě BNF se zformovalo mládežnické uskupení z původní organizace Zubr, a to v r. 2005 Mladý front, ale nikdo známý nebyl členem těchto uskupení. On se již později nikde neangažoval, chtěl žít v klidu. **V pohovoru, uskutečněném posléze až dne 13. 9. 2010** žalobce uvedl, že ho ministerstvo vnitra prakticky donutilo odjet z vlasti, účastnil se jednoho mítinku a roznášel letáky. Začátek byl v r. 2000, gradovalo to v r. 2002, byl zadržen při roznášení letáků, 24 hodin držen a obviněn z loupeže, k soudu došlo asi za tři měsíce, byl ve vazbě, byl dotazován, byly protokoly. Při mítinku byl zadržen krátkodobě, dostal pokutu. Soud se konal jeden den, druhý den byl vynesena rozsudek, dostal 2,5 roku nepodmíněně. Řekli mu, aby zmizel, ale on normálně pracoval, jednou se potkal s policisty, měl s nimi „pohovor“ za městem, pak bydlel asi 2 měsíce u kamaráda a když obdržel doklady, odjel. Příhoda s policisty se stala v červenci nebo srpnu, soukromí podnikatelé se sešli kvůli nově vydanému zákonu, on se to dozvěděl, neboť se to všude říkalo, bylo to i v novinách. Při obvinění z loupeže proběhlo několik výslechů, podepisoval protokoly, kdyby tam bylo něco, s čím by nesouhlasil, tak by to nepodepsal. Při výslechu mu byly kladeny různé otázky, obvinění z krádeže odmítl, podepsal protokol, protože tam stálo, že s obviněním nesouhlasí. Bylo získáno svědectví jednoho obviněného, který prohlásil, že tam byl s žalobcem, za spolupráci a svědectví mu slíbili nižší trest, žalobce ho však neznal. Soud uznal, že je vinen a byl odsouzen na 2,5 roku nepodmíněně. K dotazu, že vypověděl, že byl svědky označen za člověka, který prodal cizí telefon uvedl, že k tomu nedošlo, o tomto neví. Jeho odvolání bylo zamítnuto, byl odsouzen, odseděl si celý trest a byl propuštěn. Nebyl registrovaným členem žádného hnutí, byli pouze sympatizanti, vše bylo neoficiální, mládežnická organizace byla založena někdy v 90. letech, neví, známý mu vozil letáky z Minsku. Skupina byla nelegální, asi 5 – 6 lidí. Je pravda, že původně zde chtěl zůstat 1,5 roku, ale i po 5 letech je situace obdobná, prezident chce kandidovat potřetí, občas je žalobce v kontaktu s rodinou. Občas příležitostně pracuje, rozumí česky. Pohovor žalobce přetlumočit nechtěl, má přístup k internetu, proto se ani nechtěl seznámit s dalšími podklady – 6 zprávami a dřívějšími protokoly, ničeho nenavrhoval a neuvedl ani žádné další skutečnosti.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že žádná závažná pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba

požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud se nejdříve zabýval námitkou žalobce, že nebyl seznámen se všemi podklady, které žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí a na základě kterých hodnotil žalobcovu výpověď a konkrétní situace v zemi původu k ní přiléhající. Pokud žalobce namítal, že informace z databáze ČTK nejsou obsahem správního spisu, zde soud odkazuje na str. 89 správního spisu, kde dne 13. 9. 2010 žalobce byl s aktuální verzí Databanky ČTK – Bělorusko a s tím, že je podkladem pro vydání rozhodnutí seznámen, soud uvádí, že v takovém případě nepovažuje za nezbytné, aby takový podklad byl nutně obsažen ve správním spisu. K dále namítaným podkladům pak patří 2 Informace MZV, a to ze dne 7. 9. 2010 a ze dne 2. 6. 2010, kde je pravdou, že jsou obsahem správního spisu a nebyly zaneseny jako podklady, s nimiž byl žalobce výše cit. dne seznámen, v tomto případě však soud pečlivě přezkoumal, k čemu správnímu orgánu tyto dva podklady sloužily. Vzhledem k jejich obsahu dospěl k závěru, že na jejich podkladě ověřil aktuální případnou hrozbu žadateli v tom smyslu, zda mu v zemi původu hrozí trest za to, že byl neúspěšným žadatelem o azyl v jiném státě. Zde však soud uzavřel, že žadatel se o takové konkrétní hrozbě nezmiňoval a dne 13. 9. 2010 výslovně uvedl, že se s žádnými zprávami seznamovat nechce, neboť má přístup k internetu. Za takové situace pak soud toto namítané pochybení správního orgánu nepovažoval za takového rázu, aby mohlo mít později žalobcem namítaný dopad.

K dalším žalobním námitkám v žalobě ze dne 14. 12. 2010 pak soud uvádí, že v jejich rozsahu plně odkazuje na žalovaným odůvodněnou nevěrohodnost jeho výpovědi, v níž chtěl vtisknout politický podtext svému uvěznění za kriminální čin. Za správné pak soud považuje i odůvodnění žalovaného, kterým hodnotil předchozí uváděnou činnost žalobce, spočívající v kolportaci letáků v průběhu 4 měsíců a účasti na mítinku a následná zadržení za nenaplňující tíži azylově relevantního pronásledování. K uvedenému soud podotýká, že pokud v prvních pohovorech žalobce jasně uváděl, že byl přinucen k podpisu na listině, kterou byl obviňován z trestného činu loupeže a toto podepsal, aby měl klid a doufal, že se věc vyjasní v průběhu dalšího vyšetřování, byl odsouzen na 4 roky, posléze za 2,5 roku propuštěn a v pohovoru posledním pak uvedl, že by nic, co by nebyla pravda, nepodepsal a byl odsouzen na 2,5 roku a poté, co trest odpykal, byl propuštěn, jedná se dle přesvědčení soudu o natolik závažný a zcela zásadní rozpor, který z uváděného příběhu činí naprosto nevěrohodnou příhodu. Takovéto zásadní skutečnosti žalobce nemohl vylíčit zcela zásadním způsobem odlišně ani po uplynutí určité delší doby, neboť se jedná o skutečnosti, které by si musel seriózně pamatovat. Konečně, o tom, že žalobce směřoval do Německa, v ČR pak uváděl, že by zde potřeboval pobýt 1,5 roku, než se situace v zemi původu uklidní, se lze velmi důvodně domnívat, že příběh žalobce byl účelově uváděn zejména z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Soud tak uzavírá, že žalobci na základě výše uvedených skutečností jeho příběh neuvěřil a neměl tak žádný důvod pochybovat o závěru, který

učinil správní orgán, že nebyly po pečlivém posouzení věci shledány důvody, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany na základě ust. § 12a) a 12b) zákona o azylu. Soud plně odkazuje na závěr, učiněný žalovaným na str. 8 rozhodnutí, kde odkazuje na nesplnění podmínky ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, soud též souhlasí s připomínkou rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 5 A 746/2000 ze dne 29. 1. 2002 o nutné pravdivosti tvrzení žadatele, jak byla v této věci učiněna na st. 10 napadeného rozhodnutí. Konečně soud podotýká, že vzhledem k tomu, že žalobce neopustil zem původu na základě okamžitého rozhodnutí, ale odjezd měl možnost připravit, nic mu nebránilo v tom, aby předložil na důkaz svých tvrzení listiny, které by jím uváděný příběh doložily. Podmínky možného udělení mezinárodní ochrany na základě sloučení rodiny naplněny v dané věci nejsou, dále pak soud hodnotil, zda žalovaný shromáždil dostatečné podklady k výroku o neudělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak bylo.

Žalobce uváděl, že pro případ návratu do země původu by se obával o svůj život, ovšem neuvedl konkrétně, z čeho jeho důvodné obavy vycházejí. Je nasnadě, že poté, co opustil Bělorusko bez problémů, učinil žalovaný závěr o tom, že bezpečnostní síly neměly na jeho odjezdu zájem, zřejmě zcela oprávněně, s odkazem na str. 11 – 14 napadeného rozhodnutí žalovaného je pak patrné, že správní orgán se možnému návratu žalobce do země původu a neirelevantnosti případných jeho závěrů v tomto směru věnoval velmi podrobně a pečlivě. Ani soud, ani správní orgán nezakrývá, že shromážděné informace o situaci v zemi původu popisují problémy v oblasti dodržování lidských práv, tato situace však dopadá na všechny obyvatele této země a zde soud podotýká, že správní orgán dostatečně vyložil situaci, kdy pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Soud podotýká, že žalovaný se při hodnocení případného naplnění relevantní vážné újmy, která by mohla žalobci v případě návratu hrozit zabýval informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o azyl, navrátilivších se do Běloruska a tyto informace nečerpal toliko z žalobcem namítaných podkladů, ale i z řady dalších. Žalobce se jistě podrobně seznámil s napadeným rozhodnutím, jeho námitka v tomto směru, uvedená v žalobě i v jejím doplnění, je však zcela obecná. Soud tak též pouze obecně uvádí, že po přezkoumání věci považuje argumentaci žalovaného správního orgánu v tomto směru za vyčerpávající a dostatečnou, neboť je z ní patrné, proč dospěl žalovaný k závěru, že žalobce pro případ návratu do Běloruska po podstatně delší době, než na kterou poukazoval ve své žádosti i pohovoru, není ohrožen žádným z důvodů, upravených v ust. § 14 a) zákona o azylu. V této souvislosti pak soud odkazuje i na právní větu, vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Az 116/2008, ze dne 9. 7. 2009 - „dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, mají (s přihlédnutím ku všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a) tohoto zákona.

Soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že namítaná pochybení ze strany žalobce byla zhodnocena a posléze učiněný závěr soudu, že jim nelze vyhovět za

účelem zrušení napadeného rozhodnutí, je správný. Z uvedeného důvodu pak soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2011

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
Samosoudkyně